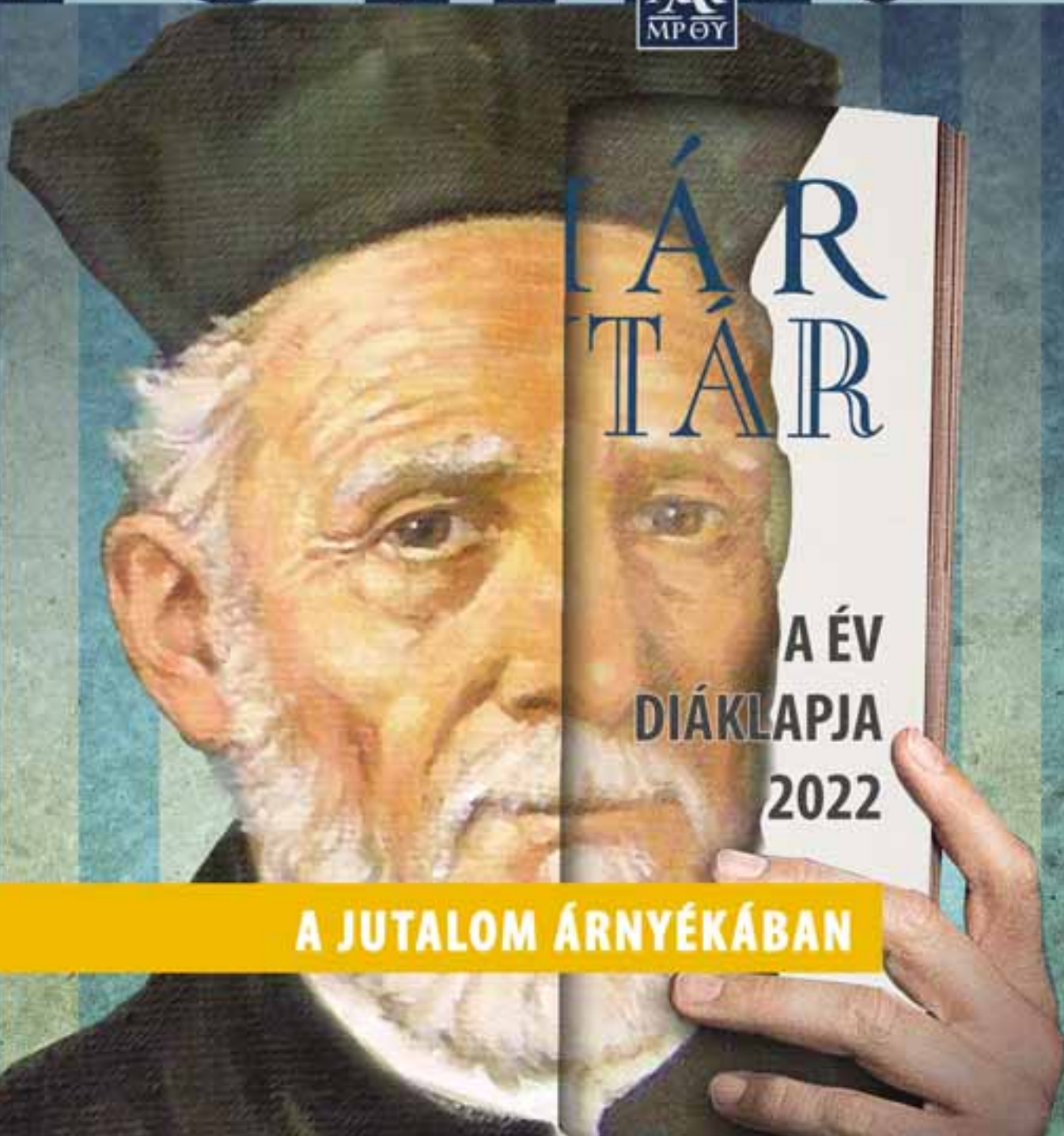

2022. nyár – XX. évfolyam 3. (122.) szám

A szegedi piaristák lapja

PIAR FUTÁR

PIAR
FUTÁR

A ÉV
DIÁK LAPJA
2022

A JUTALOM ÁRNYÉKÁBAN

NYÁR

Vár a víz és vár a partja,
vár a nyári rét, a tarka,
szívünk dobog, bőrünk barna,
ki erre fut, ki meg arra.

(Csukás István)

„NEM
ISTEN
HALLGAT,
ÉN
VAGYOK
SÜKET.”

(pálfery)

A SZERETET NEMCSAK AKAR SZERETNI,
HANEM TUD IS.
NEMCSAK TUD SZERETNI, HANEM AKAR IS.
A SZERETET A MÁSIKAT KERESI,
NEM A SAJÁT JÓÉRZÉSÉT.
TUD VÁGYAKOZNI VAGY LELEMÉNYESEN
FELÉBRESZTENI A VÁGYAT.
A SZERETET KÉPES UGYANAZT MINDIG
MÁSKÉPPEN MONDANI.
BÉKESSÉGES, DE NEM UNALMAS, PONTOSAN ÉRZI,
MI A KETTŐ KÖZÖTTI KÜLÖNBSÉG.
A SZERETET ÖTLETES,
DE TUD HATÁRT SZABNI TÚLHABZÓ ÖTLETEINEK.
NEM UJED MEG A MÉLYSÉGEKTŐL,
NEM IS KERESI MINDENÁRON A SZAKADÉKOKAT.
A SZERETET NEM PÁNIKOL BE
AZ INDULATOKTÓL, A MEGOLDHATATLANTÓL,
A HIÁNYTÓL, A SZÉGYENTŐL,
HANEM KUTATJA, MI VAN MÖGÖTTÜK.
A SZERETET NEM BLOKKOL LE A FÁJDALOMTÓL,
NEM MENEKÜL MINDENÁRON ELŐLE.
NEM FÉL KOCKÁZTATNI A MÁSIKÉRT,
ÉS NEM FÉL ÚJRAKEZDENI.
A SZERETET TUD MEGSZÓLALNI
ÉS MEGSZÓLÍTANI,
IGYEKszik, HOGY MINDIG MEGSZÓLÍTHATÓ LEGYEN.
MEGVÉDI HATÁRAIT,
ÉS A MÁSIKAT IS MEGTANÍTJA ERRE.
A SZERETET NEM KIERŐSZAKOLNI AKARJA A VONZALMAT,
HANEM BEFOGADNI.
NEM VÁR, HA CSELEKEDNI KELL,
ÉS NEM MENEKÜL KÉNYSZERCELEKVÉSEKBE
VÁRAKOZÁS HELYETT.
A SZERETET BÁTOR, ÉS NEM VÁDOL GYÁVASÁGGAL.
NEM ZSAROL, NEM ZSAROLHATÓ,
ÉS NEM HAGYJA, HOGY BÁRKIT VELE ZSAROLJANAK.
A SZERETET GYERMEKIEK KÍVÁNCSI,
DE FELNÖTTESEN ELKÖTELEZETT.
KÉPES ÖRÖMÖT ADNI ÉS ELFOGADNI.
A SZERETET KIROBBANT A MEGKÖVÜLT MEGSZOKÁSOKBÓL
VAGY ÁTITATJA AZOKAT.
GYÓGYÍT, ÉS HAGYJA MAGÁT GYÓGYÍTANI.
A SZERETET LÉTEZIK, ÉS MEGENGEDI MAGÁNAK,
HOGY CSAK ÚGY LÉTEZZEN,
MERT AZ ÉLET BARÁTJA.

#LACKFIJÁNOS #JÓÉJTPUSZI #SZERETETHIMNUSZMÁSKÉPP

Hol veszett el az idő?

Igazgatónő ballagáson elhangzott beszédének szerkesztett változatát közöljük.

A ballagás az életünk egyik nagy mérföldköve – az iskola, a diákok, a tanárok és a családok közös ünnepe. Nem csak az iskola öltözik ünneplőbe, ilyenkor azok is öltönyt és kosztümöt öltenek magukra, akiket eddig szinte csak szakadt farmerben és bakancsban láttunk.

Itt van az ünnepünkben az öröm és a büszkeség: megküzdöttetek az eddigi éveket, végre eljutottatok idáig. Tiétek a tiszteletünk, rátok figyelünk – mind itt vagyunk, akik végigkísértek benneteket ezen a cseppet sem egyszerű úton.

De az öröm nem felhőtlen, hisz egyrészt itt van velünk a búcsúzás is: diákként utoljára jártátok végig jelképesen és valóságban is az évek alatt annyiszor megtett utat.

Másrészt pedig itt van bennünk a feszültség is, hiszen az önfeléd ünneplés mögött ott áll a próbatételek sorozata: az érettségi.

Az élet egyik csodája, ahogy szülőként és tanárként az évek során a nevelésben megélhetjük az eucharisztia: a titokzatos átváltozást. Kiskamaszból fiatal felnőtté váltak gyermekeink, a szemünk előtt mégis láthatatlanul. Hol veszett el az idő? El tudtuk-

kapni a lényeges pillanatokat? Mikor vetették le a kamaszallűröket? Mikor volt először, hogy nekünk kellett lábujjhegyre állnunk, hogy kisfiunk egy homlokpuszit tudjon nekünk adni?

Mivel az évek elrepültek, visszanézve miben tudjuk mérni az időt? Szerencsére ott vannak a szívünkben őrzött anyai mérték-egységek: jóéjtpuszik, reggeli ébresztgetések, tízórai szendvicsek, a buli utáni hazavárás átvirrasztott percei.

Mindannyiunk számára ismerős az elszakadás-elengedés mindennapokban jelenlévő kettőssége, fájdalma és szépsége. És milyen jó, ha van, ami fájjon...

Kedves Ballagók!

Tarisznyátokban egy pogácsa, egy kicsi bor... Mondhatjátok, tényleg ennyivel akarnak utunkra bocsánati bennünket? De nem. Apró üzeneteket is találtok tanáraitoktól. És a lényeg, az igazi útravalót már megkaptátok a hat és négy év alatt.

Gazdag évek állnak mögöttetek. Volt részetek sok emlékezetes (néha talán unalmasan hosszú) iskolai eseményben – évnyitók és tedeumok, 400-as és 300-as jubileumi ünnepségek. Kirándulások és focibajnokságok. Át- és túléltétek az online tanulás minden nyugét és örömét. Utazhattatok a piarista villamoson. De a legemlékezetesebbek biztosan az osztályközösségben szerzett emlékeitek lesznek. És lehet, hogy jobb, ha sokról én nem is tudok.

Négy éve a tanévnyitókton az élet és a tanulás varázslatára hívtalak benneteket. Küzdésre és erőfeszítésre, de nem Rambóként, magányos dzsungelharcra. Mert azt ígértem akkor, hogy nem lesztek egyedül. Azt, hogy nálunk egy olyan közösségre leltek, amellyel jó ünnepelni, de jó élni a mindennapokat is, amely elfogad majd benneteket szupermenként, de szupermentesen is. Egy olyan piarista közösség része lehettél, ahol hisszük, hogy mindenkinek van hivatása, hogy Istennek mindenkiről van egy álma. És az évek alatt arra törekedtünk (persze több-kevesebb sikerrel), hogy olyan támogató közeg vegyen benneteket körül, ahol mindez megvalósul, ami segíti a hivatáskeresésedeteket, a döntést, az úton való elindulást.

Mintha csak tegnap lett volna, mikor egyikőtök még hatodikosként beállított hozzánk az irodába, és kijelentette, hogy ő ebbe az iskolába szeretne járni. Csodáltam a kislány bátorságát, határozottságát, céltudatosságát. A mai evangéliumban hallhattátok, a tanítványok is félték. „Már rájuk sötétedett, de Jézus még mindig nem volt velük. Erős szél fújt, és a tó háborgott.”

Most elindultok, és lesz sötétség, erős szél és lesz, amikor minden háborgó körülöttem. Vagy talán lesz olyan is, ahogy tegnap a bolondballagáson énekeltek sakál vokál stílusban: „Ha egyszer elindulunk lefelé, / Mert előttünk a lejtő.” De akkor se ijedjete meg, mert ahogy egy öregdiákunk mondta: „néha el kell indulni a lejtőn ahhoz, hogy lendületet vegyünk.”

Hiányozni fogtok, de most már ideje menetek.

Kalazanci Szent József áldása és a tanáraitok imája kísérfen és segítsen benneteket életetek útján!

Jusztinné Nedelkovics Aliz
igazgató

IMPRESSZUM PIÁR FUTÁR – A szegei piaristák lapja – Megjelenik egy tanévben négyszer – Lapengedély száma: 2.2.4/1513/2003. – Kiadó: Dugonics András Piarista Gimnázium – Felelős kiadó: Jusztinné Nedelkovics Aliz igazgató – Szerkesztők, szerzők: Börcsök Viktória, Hidegkuti Ádám, Jójárt Rebeka, Juhász Ágnes, Károlyi Attila, Kozma Tamás, Krabót Bertalan, Szabó Zafira, Szendrényi Borbála – Korrektúra: Posztós Ildikó Piroksa – Szerkesztőség: 6724 Szeged, Bálint Sándor u. 14. – Email: piarfutar@szeged.piarista.hu – Kizárólag belső terjesztésre. NYOMÁS E-press Nyomdaipari Kft., Szeged, Kossuth L. sgt. 72/B.

TISZAVIRÁG FESZTIVÁL, SZOLNOK, 2022. JÚNIUS 14–18.

Az ingyenes fesztivál 15. alkalommal egy remek kulturális élményt kínál a város lakóinak és a szép számban ideérkező látogatóknak. Ebben éppúgy helye van a koncerteknek, a színháznak vagy épp a mozinak, mint a fényfestésnek, a kézműves vásárnak és a gasztronómiának.

EMLÉKEKBŐL FŐZÖTT PÁLINKA

Iskolánkban régi szokás, hogy a 11. osztályosok elbúcsúztatják a végzősöket a ballagáson. Ennek a beszédnek a szerkesztett változatát közöljük.

Minden kezdet nehéz, ez örök érvényű igazság. Korszakok kezdete, tanórák kezdete és ballagási beszédek kezdete egyaránt. Mivel is búcsúznánk tőletek, kedves végzősök? Annyi a lehetőség, de valahogy egyik sem tűnik megfelelőnek. Egy idézettel sosem lehet mellélőni. Idézhetnénk egy híres embertől, akiről már hallottunk ugyan, de a nevéen kívül csak igen csekély információval rendelkezünk róla. Idézzünk, mondjuk, Einsteintől! Einstein azt mondta, sosem gondol a jövőre. Úgyis mindjárt itt van. És ha még ez is túl közhelyes, elővehetnénk néhány régi klaszszikust, mint például: Tanulni kell, mert a tanulásba fektetett munka mindig meghozza a gyümölcsöt, s mint tudjuk, a gyümölcsből pálinkát lehet főzni.

Ha rátaláltunk a tökéletes idézetre, a kötelező klisék következnek. Mi voltunk a kicsik, ti vagytok a nagyok, és mindig csillogó szemmel figyeltünk benneteket, bármit is csináltatok. Igazság szerint csoda lett volna, ha mindezt sikerül kivitelezni, tekintve, hogy a termeinket egy egész udvar választja el egymástól. Leggyakrabban az ebédszünetekben találkoztunk. Ilyenkor is csak úgy, hogy ti már boldogan falatoztatok

odabent, miközben mi még az ajtóban küzdöttünk az éhhalál ellen.

Talán a gólyanap volt az első olyan alkalom, mikor a DÖK jóvoltából lehetőségünk nyílt felnézni rátok.

Abba persze nem gondoltunk bele, hogy az a régóta legtöbbeteknek csak egy év, és nem is olyan régen még titeket ismertett meg a DÖK a gólyanap örömeivel. Ti pedig kamatoztattátok a felhalmozott tudást. Egy évvel később mi is táncoltunk, énekeltünk, zsiros kenyeret ettünk, és fetrengtünk a lisztben. Veletek élveztük az első heteket.

De ha tánc és éneklés kell, elég néhány hónapot visszamennünk az időben. Gondoljatok csak a szalagavatóra! Nektek is alaposan fel kellett rá készülnötök, mi pedig azért voltunk, hogy minél kevesebb dolog miatt aggódjatok. Pakoltunk, díszítettünk, pezsgőztettünk, gyertyát gyújtottunk, és igyekeztünk nem elaludni a kollégiumban. Mi azon izgultunk, nehogy valami lángra kapjunk, ti pedig azon, hogy ne kelljen másnap tisztítóba vinni a jó pénzért kibérelt ruhákat, mert egy ügyetlen alóbb éves leöntötte őket pezsgóval.

Most is mi voltunk a kis angyalkáitok. A termék, amelyekből erre a hosszú útra indultatok, a mi kezeink által borultak virágba. Talán a többihez képest nem tűnik nagy ajándéknak, de kérlek, fogadjátok tőlünk szeretettel ezt az aprócska gesztust.

És hogy kik vagytok ti nekünk? Vanak, akiknek testvérek, néhányunknak

barátok, a legtöbbünknek pedig valami egészen elvont fogalom. Az A osztály, akiket Zsódi Tanár úr indított el hosszú útjukon, mielőtt átvette volna őket a legendás és portugálosan hosszú nevű Kocsis András Balázsné Király Tünde Teréz Tanárnő. A Nemes fuxiBé, akik örökre megtanulták, hogyan ne bízzanak a projektor színeiben, ha az osztálypólok kiválasztásáról van szó, és akik a sándorfalvi strand nyári törzsvendégei voltak. És persze a C-sek, a Papszi osztály, amelynek tagjai legtöbbször az éremtáblázat elején végeztek a sportnapon, a városban, a megyében és olykor az országban is, ráadásul még a bevásárlókocsival való szaltózás sem jelent kihívást számukra.

De nem felejtjük el, hogy ez a nap a tiétek. Rólatok szól, és ki más tudna többet mesélni róla, mint ti magatok. Nemcsak a tanulás, hanem az együtt töltött idő is hozhat gyümölcsöket. Ezek a gyümölcsök az emlékeitek, amelyeket az egymással töltött éveitek alatt szereztetek. Arra kérünk benneteket, szedjétek össze ezeket az érett emlékeket, gyűjtésétek kosárba, és vigyétek őket magatokkal. Mi pedig kívánjuk nektek, hogy ezek a gyümölcsök kísérjenek, bármerre is jártok az életben. Hiszen ezekből lehet jó pálinkát főzni.

Jó utat!

Írta: Juhász Ágnes (11. B)

Előadta: Szendrényi Borbála (11. B) és

Wéber Zsanna Villő (11. C)

HÁLÁT ADUNK ISTENNEK ÉS A FÓLIASÁTORNAK

A 12. A hat évet húzott le a falak között. Megérdemlik, hogy velük kezdjük a ballagási beszédek sorát. Kicsit szerkesztgettünk rajta. De csak azért, hogy ne vesszenek el a helyesírási hibapontok.

2016-ot írtunk, amikor először betettük a lábunkat az iskolába. Valaki magabiztosan, valaki kissé remegő lábakkal állt a felvételiztető bizottság elé. Egész kicsik – 12-13 évesek – voltunk még ilyenkor, és picit sem sejtettük, mibe vágjuk a fejszénket...

Zsódi Viktor tanár úr a kezdetekben nagy odafigyeléssel és sok kedves hozzászólással támogatta az első koedukált osztályát. Diszkrétan utalt a lányok szoknyájának rövidegére vagy a körmük színére („Nem, Dodó, a fekete nem számít természetes színnek...”). Különösen örült, ha a lányok eltakarták az arcukat, miközben fotózta őket az osztálykirándulásokon.

Az első néhány évünk tele volt utazásokkal (ezek alatt még véletlenül sem karamboloztunk, és egyszer sem ettünk nyers saslikot), osztályprogramokkal és meglepően élvezetes lelki-gyakorlatokkal, amelyeket tanár úr készségesen megszervezett. Mindezt még gazdagította a sok iskolai – ahogy Zsódi Viktor tanár úr mondaná – kötelezően fakultatív program.

Az iskola épületébe és a múltunkba fejben visszatérve felidéznék a kémiaórákat, ahova mindenki mindig magas fokú készültséggel lépett be (természetesen tudta a polietilén és a metán konstitúciós képletét), valamint a földrajzórákat, ahol – sajnáljuk, tanár úr – mindenki kedvenc része a csokievés volt. Na, jó, azért az atlaszunkkal való randi gondolata valamelyest vetélkedik ezzel az állítással.

Örömmel gondolunk még Rozsnyói Dóra tanárnőre is, aki mindegyikünkkel megszerettette az énekórákat, és ahol borzasztó hamisan is bátran énekelhettük a 67-es úton. Később Baráth Réka tanárnő is hagyott minket kibontakozni, így vele is sok jó éneklős emlék keletkezett.

Károlyi Attila tanár úr mindig elkápráztatott minket a széleskörű tudásával, főleg, amikor ezek átadását hangerő-emelkedés vagy egy nagy csattanás (az asztalon) kísérte. Többek között buzdított minket a szőnyegárussá válásra, a politikában való tudatos részvételre, valamint hozzájutottunk az információhoz, hogy a Dóm az egy stadion, és hogy a parabolaantenna megbuktatta a kommunizmust. Mindemellett megnyugtató, hogy nem baj, ha mi rosszul nézünk ki, ő itt lesz szépnek, szóval nem kell aggódnunk.

Szalóki Noémi tanárnő történelmet, nyelvtant és irodalmat is tanított nekünk, külön-külön időszakokban. Miatta tudjuk kívülről *A Reményhez* című verset, valamint ő hívta fel a figyelmet arra, hogy nem ártana érettségi előtt két héttel már tanulni.

Boldog Zoltán tanár úr modern fiatalosságával sokunk egyik kedvenc órájává tette az irodalmat. Megtanította nekünk, hogy Babits volt az igazi keresztapa, hogy a rántott hús

bundája lehet magány is, és legfőképp hogy az Adidas igazából ADYdas.

A matekórákat megemlítve sok dolog jut eszünkbe, de talán az egyik legizgalmasabb és legjobb élményt azok az alkalmak nyújtották, amelyek során logisztik keretében nyomozókká válhattunk. Később nagy örömmel ismerkedtünk Palkóciival, Csizmadia Zsolt tanár úr kisfiával az órákon – természetesen mindezt párhuzamosan végeztük a másodfokú egyenletek megoldásával.

Boczor Zoltán tanár úr szerencsére mindig megkímélt bennünket a tesiórákon, ezért örökre hálásak leszünk neki! Üdvözlettel, a lányok. Oh, és még valami: majd mondja meg tanár úr a ballagás után, hogy anyakönyveztetjük-e a Bogász, Várgász, Meszelő, Bohatász, Dorkász és Vándász neveket!

Vicces, hogy természettudományos osztály vagyunk, hiszen sem a fizika, sem a biosz nem volt az osztály erőssége. A tanárokat imádtuk, a tantárgyakat... hát, kevésbé. De legálább azt megtanultuk, hogy az Isten mellett a fóliasátornak is meg kell hálálnunk a fizika szépségeinek létezését, hogy az cáp-cáp, és nem simán egyszerűsítés, és hogy miként öröklődik a kopaszodás.

Az évek alatt sok klikk alakult ki és bomlott fel, ennek ellenére az osztályközösség ugyanolyan összetartó és családias maradt. Nem bántuk, ha az iskolai bentlíváson valaki horkolását kellett hallgatnunk, vagy amikor falaznunk kellett vala-

VOLT FESZTIVÁL, SOPRON, 2022. JÚNIUS 21–26.

A 2019-ben részben új, a korábbi Lövér Kemping melletti helyszínre költözött fesztivál ezúttal kicsit korábban érkezik, és négy sűrű, világsztárokkal tűzdelt napon várja a popzene kedvelőit.

kinek bizonyos dolgok miatt... Azt is elviseltük, amikor Tiszaugon a rizst az osztály „szakácsainak” két órahossza után sem sikerült megfőzniük, vagy amikor valamelyikünk véletlenül romlott lecsókolbászt tett a készülő paprikáskrumplibába (amit végül is mindenki boldogan elfogyasztott...).

Bár már 3 étellel kapcsolatos kellemetlenséget is felsoroltunk, esküszünk, hogy tudunk főzni! Legalábbis a tanáraink biztos... Zsódi tanár úr özpörköltje, Kocsis András Balázs né Király Tünde Teréz tanárnő chilis babja és paprikáskrumplija mind a jó emlékek közé tartoznak. Valóban igaz lehet, hogy az étel összehozza az embereket.

Király Tünde tanárnőnek nehéz dolga volt velünk. Sok szétszórt kamasz határozott véleménnyel a világról... Nos, igen, nem voltunk a legkönnyebben navigálható osztály. Egy idő után viszont tudtunk együtt fejlődni, amiből sok fontos emlék született. Kirándultunk a Rám-szakadéknál, ami után életünk legjobb ragulevesét ehettük meg, voltunk Balatonberényben, ahol úgy is jól éreztük magunkat, hogy egyetlen bolton kívül semmi sem volt nyitva, valamint együtt szerénadoztunk az esőben, ingyen koncertet adva a bejárt környékek lakóinak.

Hogy idő híján mégis beleférjen néhány ezekhez hasonló emlék, az angol ABC betűinek segítségével összeállítottunk egy rövidke listát, amely kulcsmomentumokban összefoglalja a 12. A szellemiségét, valamint ad néhány tippet az iskola túléléséhez is.

- Alaposan olvasd át a házirendet! A szoknyád hosszúságáról és a szakáll viseléséről is találhatsz érdekességeket benne.
- Berta „Miss Hungary” jól néz ki.
- Christian partyt soha ne hagyjatok ki!
- Délután 2 után ne tanulj!

- Emelt fővel távozz, ha hazaküldenek.
- Felebarátod házastársát ne kívánd!
- Gyros ára nagyon megnövekedett! (1 perc néma csönd?)
- Házi nyúlra nem lövünk!
- Ikon igen is kell az osztályba, főleg osztálypénzből.
- Jelentkezz időben az egyetemre! (Ugye Seres, khm?)
- Kockázós hétfőre ne készülj, csak imádkozz.
- Lazaság mindennek a kulcsa.
- Mosogassatok el magatok után!
- Ne kezdjétek fizikadolgozatban a kért definíciót „az, ami”-vel!
- Olvassátok el legalább a rövidítettet...
- Piarista diák nem fázik, csak érzi a hideget.
- Qudarc után nehéz felállni, de jólesik!
- Radírozd le a puskát az asztalról!
- Sörre bort mindenkor!
- Tiszteld magad annyira, hogy tudd, mikor menj inkább bulizni tanulás helyett!
- Vetési páten: 1703
- X becsúszott a kocsi alá
- Y belerúgott a falba, mert görcsölt a lába
- Zanza TV a megmentő.

Zárásként szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki támogatott minket ez alatt a hat év alatt. Kitartott azok mellett, akik nem hittek magukban, és lökést adtak azoknak, akiknek csak ez hiányzott. Köszönjük azoknak, akikhez mindig lehetett fordulni bármilyen személyes ügyben, és komolyan is vették azokat. Végső soron köszönjük az osztályfőnökünknek, hogy sok szenvedés árán ugyan, de megtartott minket.

In aeternum amen! Találkozunk 2027-ben!

Írta: Maróti Dodó

Előadta: Gera Dorka és Jusztin András

EGYMÁS PEXELES ARCÁBAN IS MEGLÁTNI A REMÉNYT

A 12. B-sek is jól megmondták, mit visznek magukkal az egyetemi és a nyugdíjas évekre. Ügyesen megszerkesztettük a ballagási beszédüket, hogy még fainabb legyen.

Bár már négy évet eltöltöttünk itt, és pár nappal az érettségi előtt vagyunk, mégis biztosan mondhatom, hogy a mai nap a legnehezebb mind közül. A búcsúzás napja. Álltak már előttünk akadályok, nehézségek, és értek már bennünket veszteségek korábban. Éreztünk már frusztrációt, kételyt és bánatot. De egy dolgot sosem tapasztaltunk meg: a félelmet. Nem volt ok a félelemre, hisz akármilyen nehéz napról is legyen szó, mi mindig ott voltunk egymásnak. Sosem voltunk egyedül... most sem vagyunk egyedül. Sőt, nem is kívánhatnánk többet, mivel most itt van mindenki. Tényleg mindenki. Ritkán fordul ez elő. Épp ezért most kihasználnánk ezt az alkalmat arra, hogy felelevenítsük és megosszuk a jelenlévőkkel a FuxiBé legszebb pillanatait.

2018 szeptemberében hivatalosan is megkezdte tanulmányi éveit egy vadonatúj osztály, tele megszeppent kiska-

maszokkal. Tanáraink az első naptól kezdve azért küzdöttek, hogy egy nap értelmes, felelősségteljes hölgyekké és férfiakká cseperedjünk.

Kezdjük hát a matekórákkal, ahol megtanultuk, hogy ha egy csapatként dolgozunk, akkor mennyivel szebb eredményeket érhetünk el. De Nemes tanárnő nem csak az iskolán belül próbálta az osztályunkat egy családdá alakítani. (Spoiler: sikerült is Neki.)

Sok más kalandban is részesülhettünk, a tanárnőnek hála. Voltunk a házában, ahol pizzáztunk és filmeztünk késő estig, voltunk biciklitúrán, ahol már a strandhoz vezető úton ki kellett cserélni egy bicikli gumiját, és nyáron az osztály egyharmada Pádison túrázott, ki lejárt személyivel, ki lázasan a hegyek között. Mennyi közösségfejlesztő pillanat!

Vagy amikor a makulátlan, fehér padokból álló sorok között, mindig vigyázva, állva vártuk, hogy meghalljuk az óra kezdetét jelző hangot, amely kivételesen nem az iskola csengője volt, hanem a Tözsér tanár úr kulcsosomójának csörgedező trillája. S hogyan feledkezhetnénk meg első szerelmünkről, az Atlaszról? Ha valaki nem törődött eléggé az

Atlasszal, esetleg sérült, gyűrótt csomagolást rakott rá, akkor addig nem kezdődött el az óra, míg az egész osztály szeme láttára nem kért Szerelmétől elnézést, majd ki kellett békítenie egy puszival (mármint az Atlaszt).

De nem csak itt éreztük a szeretet jelenlétét. Fizikaórákon Torma tanár úr mindig oly kedves szavakkal illetett bennünket. „Drága 9. B, iskolánk büszkesége!” Ekkor még talán nem szarkasztikusan hívta így az osztályunkat, tizedikben azonban mindez már gyanússá vált.

A rend és szeretet mellett megtapasztaltuk a piarista lét további velejáróit is. Megtudtuk, hogy nem csak matekórán kell félni a számoktól, hisz egy rossz kockadobás egy egész padosor átlagát megváltoztathatja hittanórákon.

A túrázásokra visszatérve nemcsak a hegyeket hódítottuk meg kilencedik nyarán, hanem a vizeket is, ugyanis az iskola kenuival felszerelve elindultunk Csongrádra, ahonnan két nap alatt sikeresen le is érkeztünk Szegedre. Ez volt az évente megrendezett nyári nomád kenutúrák kezdete.

Kilencedikben sokszor hallhattuk azt, hogy az volt a beetező év. Amikor elhisszük azt, hogy milyen könnyű a gimnázium, és majd eljön a tizedik osztály, amikor visszasírunk mindent. Ezt akkor még viccnek vettük, majd megtapasztaltuk a bőrünkön az előbb elhangzott figyelmeztetés valóságát.

Erről leginkább Zsova Tamás tanár úr gondoskodott. Akár irodalom-, akár nyelvtanóra volt, mindig oly nagy mosollyal emlékeztetett minket arra, hogy a papíralapon négy éven át tartó gimnazista éveinket meghosszabbíthatjuk öt, akár hat évre is. De ha nem akarjuk tovább koptatni a padokat, akkor árufeltöltőnek vagy eladónak talán felvesznek minket a Tesco-ba. Ez szimplán hozzáállás kérdése.

Tizedik tanévünk nagy hatással volt a közösségünkre is. Új tagokkal bővült a Pipacs, MotivAction során felkészültünk a nagybetűs életre a flamingójárás megtanulásával, és újfent túráztunk. Júniusban visszamentünk a sándorfalvi Nádás-tóhoz, ahol a leégés vagy az éjszakai szünyogakupunktúra közül lehetett választani.

Folytattuk a magyarországi vizek meghódítását, ezúttal a csapat Nagylakról a Maroson evezett vissza Szegedre. Ezen megmozdulásunk óta gazdagabb is a Maros egy telefonnal és egy pár aranyfülbevalóval. De mi még így is jobban jártunk a megszerzett jó emlékek miatt.

Amikor tizenegyedikben ősszel elment az osztályunk egy része szarvast látni a Bükkbe, nem is sejtették, hogy szabadágukat ezután sokáig elvesztik. Beütött a távoktatás kora.

Persze távoktatás volt már tizedikben is, de az maga volt a leányálom! Hosszabbított nyári szünet, tele ingyen ötösökkel. Ez viszont... maga volt a pokol. Több mint öt hónapon át egymás pixeles arcát bámulva hallgattuk a tanárok akadozó hangját. Covidhullámok helyett nálunk könyörgési hullámok voltak minden nehezebb feladat határideje előtt pár órával.

Idővel újra megnyíltak az iskolák, és a sok lemaradás ellenére nem adtuk fel küzdelmünket. Többen a hátralévő időben előrehozott érettségiztek, vezetni tanultak, illetve nyelvvizsgáztak. Persze nyáron bepótoltunk pár kiruccanást.

A nyári szünet utolsó heteiben osztályunk hat tagja elment túrázni a Vörös-szakadéktól egészen a Tordai-hasadékig és a Székelykőig. Mindemellett még a Pál-völgyi-barlang mélyét is meghódítottuk.

Elérkezett az utolsó tanév. Tudtuk, hogy ebből az évből ki kell hozni a tutit, éppen ezért már szeptemberben elmentük egy kétnapos evezésre Bajára, ahol ezúttal a Dunát vettük be. Ugyanezzel az ideológiával mentünk el négy teljes napra Horvátországba, ahol teljesen ki tudtunk kapcsolódni az Adriai-tenger hús vizében.

Természetesen nem csak mókából állt ez az év, nem buzlítottunk minden hétfőn. Volt az hétköznapokon is. Minden percét emlékeztetessé akartuk tenni, hiszen napról napra közeledtünk a finishez, az érettségéhez.

Oh, érettségi, milyen szép szó is ez, s mi minden van mögötte. Tizenkét évnyi akadályokkal teli tanulás. Fáradhatatlan tanárok, akik példamutató kitartással végigkísértek minket ezen az úton. Kialvatlan diákok százai, akik két tétel megtanulása között csak addig pihentek, hogy ki tudja rendesen sírni magukat. És számtalan kivágott fa a Délmagyar vastagságú feladatsorokhoz. S mindezt miért? Hogy matek érettségén minél több papír mossza fel a könnyem? Azért, hogy történelem érettségén bekarikázzam azt, hogy a reneszánsz a 17. században volt?

Na, igen, sok kérdőjel vár még ránk az életben. De ebben a pillanatban egy dolog biztos: hálásak vagyunk, és köszönettel tartozunk a piarista közösségnek, amiért négy évvel ezelőtt befogadtak minket, és amiért a ballagásunk után sem fognak elengedni bennünket.

Köszönjük tanárainknak, hogy a négy közös évünk során mindvégig mellettünk álltak, segítettek és tanítottak minket, ennek eredményeképpen osztályunk rengeteg nyelvvizsgát és több kiemelkedő versenyeredményt is fel tud mutatni. Tudjuk, hogy az érettségén Önök lesznek a mi legnagyobb szurkolóink, szüleink mellett.

S szeretnénk még egyszer külön megköszönni osztályfőnökünknek, Nemes Zsuzsannának a sok fáradhatatlan munkát, erőfeszítést és a belénk vetett bizalmat azért, hogy a négy év elteltével ne csak osztálytársakként, hanem egy nagy családként távozzunk a Piárból.

Írták: Fischer Ádám és Szűcs Péter
Előadták: Kecskeméti Vivien és Szöllösi Attila

WALDORFESZT, ZEBEGÉNY, 2022. JÚNIUS 23–26.

A Waldorfeszt egy alulról szerveződő, többnapos szabadtéri fesztivál, amely mindenki számára látogatható. Itt bemutatkozhatnak fiatal művészek, civil szervezetek, eszmét cserélhet bárki szabadon, nyugodtan békés környezetben a természet megóvásával.

ÍGY VAGY ÚGY - SÍRÁS LESZ A VÉGE

A ballagás napján nem gondoltuk volna, hogy Csanki Márk búcsúbeszéde nemcsak az iskolának, hanem az életnek is szól. Emlékezzünk rá jó szívvel tragikus balesete után a saját szavaival, a piarista közösségnek adott beszédével, amellyel a 12. C osztály szavait tolmácsolta.

Azért gyűltünk ma itt össze, hogy ne legyünk szétszóródva, illetve hogy méltóképpen búcsúzzunk attól a négy évtől, amit magunk mögött hagyunk.

Volt, akinek könnyebben ment, de akadt olyan is, akinek nehezebben. Ezen viszont nem lepődhetünk meg, hiszen Papp Attila tanár úr, szeretett és mélyen tisztelt osztályfőnökünk már kilencedikben azzal az ikonikus Shrek-ideézzettel fogadott bennünket, hogy „tán meghaltok páran, de ilyen áldozatra hajlandó vagyok!”

Az biztos, hogy pár embert elvesztettünk az évek alatt a német nyelv miatt, míg mások profi e-sportolók lettek, és emiatt hagyták itt osztályunkat. Viszont a négy év alatt rengeteg dolog történt velünk: hozzá kellett szoknunk az új környezethez és a magas elvárásokhoz, de ezeket az akadályokat sikerrel vettük.

Az első évben rájöttünk, hogy a fizikát csak a földönkívüliek értik, és hogy a zokni-papucs kombó nagyon divatos. Voltunk kérekpáros kiruccanások a földrajzi mélypontnál, ahonnan értelem-

szerűen már nem sülyedhettünk mélyebbre. Itt derült ki az is, hogy egy első kerék 15 kilométeren akár végtelenszer is képes defektet kapni.

Nem sokkal később részt vettünk első patrocíniumunkon, majd megvolt az első osztálykirándulásunk is. Budapesten „zúztunk az éjszakában, én meg pár haver”. Számos alkalommal megtanultuk, hogy gyilkosokat játszani jó dolog, főleg, ha az ember gyilkos, vagy akkor is, ha éppen Misi a játékmester. És már azt is tudjuk, hogy ha „fejbecsapódást” játszunk, ne akarjunk hosszúnevű állat lenni, mert a leghasznosabb ilyenkor egyértelműen a jó öreg szű. Tudjuk, hogy van abban valami különleges, ahogy az ember a feltekereselt újságpapírral, felemelt karral az osztályfőnöke felé rohan...

Tizedikben már azt hittük, mindenre fel vagyunk készülve, ám még minket is sikerült meglepni, amikor Sipos Attila tanár úr egy íjjal jött be hittanórára (kérem, ne aggódjanak, a fejünkre sosem célozott...). Ezen kívül minden békésen, a saját medrében folyt tovább egészen egy másik váratlan, ámde annál kellemetlenebb meglepetésig, ami nem volt más, mint a világjárvány. Egy nagyon nehéz időszak volt mindegyikünk számára, és elvette a tizedikes-tizenegyedikes évünk jelentős részét.

Még szerencse, hogy ez utóbbinak végén megtapasztalhattuk: a hosszú túrák egy sportosztály számára is fárasztóak tudnak lenni, a reggeli kávét nem hagyhatják ki a lányok még osztálykiránduláson sem, és a Börzsöny vonulatai talán még 11.-ben is túl magasak...

Végül elérkezett végzős évünk gyönyörű ideje. A kiránduláson elmerülhettünk a pezsgőkészítés rejtelmeiben. Tatán majdnem belehaltunk a gyaloglásba, és egészen más lesz úgy beszélünk a magyar érettségira a nyelvemlékeinkről, hogy néhányat láthattunk a saját szemünkkel a pannonhalmi apátságban.

Számos sportágban arattunk igazán szép sikereket, ezek felsorolását tanévzárót tedeumunkra hagyom, de nem feledkezhetünk el a focizásainkról sem, hiszen szinte örökös iskolabajnokoknak tekinthetjük magunkat, mivel – az egyes osztályok leküzdése mellett – sem egy lánycsapat, de még a tanári válogatott sem jelentett legyőzhetetlen akadályt.

Izgultunk kissé a szalagavató miatt, hiszen volt, akinek nulláról kellett meg-

tanulnia táncolni, de ez meglehetősen jól sikerült, mert a bálon olyat keringőztünk, hogy azt még a Holdról is látták.

Idéntől már tudhatjuk, milyen az, amikor legálisan szétbombázhathatjuk osztályfőnökünket néhány paintballparty keretein belül. Az ominózus vadászatról az érdeklődők Gulyás Bence mesterlövészünk beszámolóját a banketten meghallgathatják.

De félre most a sok kalanddal: év elején mindenki megfogadta, hogy na, majd idén megtanul mindent IS, és olyan érettségit fog írni, hogy azt még a javító tanárok is megkönnyezik. Hogy így lesz-e, azt ugyan nem tudhatom, de egy biztos: így vagy úgy – sírás lesz a vége. Csak az a nem mindegy, hogy mi fogunk az örömtől, vagy azért, mert Kalmárné tanárnő majd órákon át keresgéli a pontokat, hogy meglegyen az a matek kettes.

Most így belegondolva furcsa, hogy már csak pár nap választ el bennünket az érettségitől, ami két szempillantással ezelőtt még négy év volt.

Sokat kaptunk ettől az iskolától. Rengeteg olyan élményt és tudást, amit máshol nem biztos, hogy átadtak volna nekünk. Ezekért mindig hálásak leszünk, és próbáljuk majd hasznosítani a nevelést is – talán nem volt teljesen reménytelen próbálkozás –, miután kikerültünk innen.

Végül – hogy búcsúbeszédemet a magyartanárok örömeire keretes szerkezetbe foglaljam – szeretnék reflektálni az egész osztály/évfolyam (amelyik jobban tetszik) nevében arra, amivel osztályfőnökünk fogadott minket kilencedikben. Ahogy a gladiátorok is ezekkel a szavakkal köszöntötték a Colosseumban a császárt, úgy mi is e szavakkal fogunk belépni érettségizni a tantermekbe hétfőn: „Üdvözlégy, Cézár! A halálba indulók köszöntenek!”

Évfolyamtársaimnak is sikeres érettségit és minden jót kívánok; ne feledjék az ismert bölcsességet: „Sose hagyjon el Benneteket a remény!”

Köszönöm a figyelmüket,
a viszontlátgyotjás.

Írta és elmondta: Csanki Márk, 12. C

MINDEN KEZDET NEM IS OLYAN NEHÉZ

Futottunk egy kört a 7. A, 9. B és 9. C osztályokban, hogy megtudjuk, miként élték meg első évüket az ideérkezett diákok és osztályfőnökeik. A körkérdésre adott válaszok szerkesztett változatát közöljük.

Mi volt év elején és év közben a nehéz újoncként?

Balogh Bence tanár úr, a 7. A osztályfőnöke: Mindannyiunkat kihívás elé állította az új közösség és az új tanulásszervezési mód. Meg kellett tanulnunk a közös munkát, a csoportos teremrendezést, a tömbösített órákat, de úgy gondolom, ez a része viszonylag zökkenőmentes volt. Sokkal nehezebb volt megtanulni tartósan együtt dolgozni, hiszen itt nem egy-egy órára szól egy csoportmunka, hanem hat héten keresztül kell 4-5 embernek heti 10-12 órában együttműködni.

Mészárosné Szabó Tünde tanárnő, a 9. B osztályfőnöke: Minden nehéz volt. Hiába vagyok tizennyolc éve a piarista gimnáziumban, teljesen más perspektívát ad az, hogy most felelős vagyok 34 diák boldogulásáért. Rengeteg olyan helyzet adódik, amivel még nem találkoztam, legyen szó a különböző adminisztratív teendőkről, a kirándulás szervezéséről, vagy akár az első szülői fehérasztal.

Tóth Károly tanár úr, a 9. C osztályfőnöke: Most, hogy ismét osztályfőnök lettem, az előző évek tapasztalatait leszűrve igyekszem jelen lenni az osztályomnál.

Kószó-Marosi Sára Lilla, 7. A: Az év elején az egyik nehézség az volt, hogy nem ismertük a tanárokat és az ő határa-

ikat. Ez mostanra eléggé megváltozott, a tömbösítésbe is időbe telt beleszoknunk. Főleg amiatt, mert ezt a módszert senki sem ismerte ezelőtt. Még nehézségnek lehet nevezni a csapatmunkát is, ez is időbe telt, míg rájöttünk az esetleges félreértések vagy a viták megoldására.

Vásárhelyi-Varga Dalma, 7. A: Nagyon nehéz helyzetek nem voltak, inkább csak kicsit kellemetlenek. Például a hétköznapi iskolai miséknél mindig mi vittük a székeket, de az vigasztalt, hogy jövőre nem kell majd ezt csinálnunk, és a 9. C -sek is ugyanígy hordják a székeiket. Az is furcsa volt, hogy az ebédelésnél beelőznek a nagyobbak.

Urbán Ferenc, 9. B: Azt gondoltam, újoncként sokkal nehezebb lesz a beilleszkedés, de a tanáraink és a felsősök felkaroltak bennünket, ennek köszönhetően minden gördülékenyen ment.

Tóth Hanna, 9. B: A bejárás és az új követelményrendszer kiismerése mellett nehéz volt kialakítani egy új napi rutint.

Bajusz Anna, 9. C: Az év elején nehéz volt megteremteni az egyensúlyt az iskola, a magánélet és sport között.

Szögi Kornélia, 9. C: Év közben talán az iramot volt nehéz tartani, sportolóként az edzések mellett azt a rengeteg anyagot fárasztó volt megtanulni.

Péter Botond, 9. C: Nehéz volt megszokni, hogy itt a tanárok nem könyörögnek mindenért, és nem kergetnek bennünket a mi problémáinkkal, pl. pótlások és dogák. Utólag nézve ez nagyon is jó, hisz így picit önállóbbak lettünk, és megszhattunk pár karót.

VÉNÉGY FESZTIVÁL, NAGYMAROS, 2022. JÚNIUS 23–27.

A VÉNÉgy az elmúlt években bizonyította: igazi családi fesztiválként a zene mellett a kulturális programokra és a tájegység természeti csodáira is érdemes fókuszot helyezni. A Börzsöny és a Pilis hegyvonulatai, a Visegrádi Fellegvár látképe tavaly nemcsak a fesztiválozókat, hanem a fellépőket is lenyűgözte.

Milyen átalakuláson ment át az osztályközösség?

Balogh Bence tanár úr, a 7. A osztályfőnöke: Igyekeztem minél több játékkal és közös programmal elindítani a közösség fejlesztését, ami persze egy véget nem érő folyamat. Mostanra ott tartunk, hogy bárkit bárkivel össze lehetne tenni egy csoportba, a közös munkavégzés biztosan produktív lenne, efelől kétségem sincs.

Mészárosné Szabó Tünde tanárnő, a 9. B osztályfőnöke: Azt hiszem, jó kis csapat kezd formálódni, alakulnak a barátságok, kapcsolatok. Remélem, hogy jó irányba haladunk, és ez így folytatódik is tovább.

Tóth Károly tanár úr, a 9. C osztályfőnöke: Mindjárt az első hónapban két fő föladata a piarista létét, elbúcsúztunk egymástól.

A gólyanap sokat adott a csapatomnak, itt már látták, hogy a tanulás mellett jól is lehet érezni magukat a közösségben. A rengeteg hiányzás (betegségek, covidkontakt, edzőtáborok, külföldi tanulmányút) nagyon lelassította a csoporttá válás folyamatát.

Januárban kiderült, hogy nem csak elmenni lehet tőlünk, hanem érkezni is.

A márciusi lelkigyakorlat és az iskolában való „bennalvós” alkalom igazi csapatépítő program lett, nagy élmény volt számomra! Az osztálykirándulás túlélő programjainak teljesítése ráhelyezte a koronát a tanévünkre a közösséggé válás szempontjából.

Igazából akkor fogok a legjobban örülni, ha tedeumon mindenkinek úgy adhatom át a bizonyítványát, hogy jegyei görbülnek, és szeptemberben közösen kezdhetjük a 10. évet!

Kószó-Marosi Sára Lilla, 7. A: Ezalatt az év alatt rájöhettünk: mindenkinek van valami tulajdonsága, amit bírni lehet a másikban.

Kádár Gergely, 7. A: Az együttműködésben rengeteget változtunk. Eleinte mindenki egyénileg akarta megoldani a feladatokat, aztán lassan (de biztosan) átálltunk az egymásnak való segítség vagy az egymástól való kérdés útjára. Ezután már szinte minden feladatot felosztva, közösen meg tudtunk oldani, elő tudtunk adni.

Vásárhelyi-Varga Dalma, 7. A: Sok az ellentét, de megtanultuk nem kritizálni, hanem elfogadni egymást, és sokkal kevesebb az előítélet, mint volt.

Tóth Hanna, 9. B: Már a nyári első találkozón is megvolt közöttünk az összhang. Azóta még jobban megerősödött.

Bajusz Anna, 9. C: Az év előrehaladtával a lelkigyakorlatnak, az iskolában való bentalvásnak és az osztálykirándulásnak köszönhetően nagyon jó osztályközösség alakult ki.

Péter Botond, 9. C: Megtudtuk, hogy kinek mi az erőssége. Azt is, hogy ki mit tud adni és miért, legyen szó háziról, kajáról, szerelmi tanácsról.

Mi volt a legszebb élményetek az idei tanévben?

Balogh Bence tanár úr, a 7. A osztályfőnöke: Rengeteg közös élményünk van, többször is voltunk kirándulni, én azonban azt a duplaórát emelném ki, amikor a 7. A az egyes csoportok által készített társasjátékokat próbálta ki. Nagyszerű érzés volt látni azt, hogy a semmiből milyen fantasztikus produktumok készültek el, és azt is, hogy milyen jól el tudtak ezekkel játszani.

Mészárosné Szabó Tünde tanárnő, a 9. B osztályfőnöke: Az osztálykirándulás. Az, hogy megélhettem, hogy mennyire rendes, konstruktív, intelligens kis csapat ez a kilencedik bé. Hálás vagyok értük.

Tóth Károly tanár úr, a 9. C osztályfőnöke: Az, amikor a Mátyás-hegyi-barlangnál láttam, hogy mindenki szerencsésen és mosolyogva megérkezett, vagyis túlélte a földalatti extrém barlangtúrát!

Kószó-Marosi Sára Lilla, 7. A: Az osztálykirándulást és a bennalvást tudnám legszebb élményeként felelegetni, de az összes szünet vagy éppen óra, mikor együtt neveltünk, szép emlékké vált.

Vásárhelyi-Varga Dalma, 7. A: Nekem személyesen a gyöngösi/recski kirándulás volt a kedvencem, tavasszal. Ekkor meglátogattuk a Mátra Múzeumot, a recski munkatábort, megnéztünk Kápolnán kettő emlékművet, és fociztunk.

Urbán Ferenc, 9. B: Több kellemes pillanat is volt az évben, ezek közül kiemelkedik az őszi gyalogtúra és az osztálykirándulás. Nagyon szerettem a maratoni társasozásokat Keserű atyával, ahogyan a haverokkal való közös programokat is.

Tari Zsuzsanna, 9. B: Egyértelműen az osztálykirándulás! Nagyon élveztem, hogy Pécs díszes utcáit szabadon járhatunk be. Nagyon élveztem az osztályfőnök által rendezett programokat, és örültem, hogy együtt volt az osztály.

Bajusz Anna, 9. C: Legszebb élménynek az osztálykirándulást mondanám, ott lettünk igazi osztályközösség, és imádkoztunk, hogy mindenki épségben és élve kijusson a barlangból. Hajnalig fent voltunk és beszélgettünk, néztük azokat az osztálytársainkat a trambuliparkban, akik valami mást is tudtak csinálni a sima ugrálás helyett. Ezen kívül a bentalvás volt még a legjobb élmény, ahol hajnali 4-ig röpiztünk és bújócskáztunk az iskolában.

Szögi Kornélia, 9. C: Az osztálykirándulás nálam mindent vitt! Kicsit jobban elengedtem magam, a legjobbak az esti átmenetek voltak a fiúkhoz. Majdnem mindenki ott volt, ott is többet tudtunk meg a másiktól.

Péter Botond, 9. C: Majdnem minden tanárnak megvan a maga karaktere, és ez rendkívüli pillanatokat eredményez. Pl. Károlyi Attila tanár úr: filozofálás, Papp tanár úr: a leglazább tanár, Dékány tanár úr: a nevetől is görcsöl a gyomrom, hol a nevetéstől, hol a halálfélelemtől, Tózsér tanár úr: elbeszélgettük a karácsonyi szünet előtti órát.

Összeállította: Szabó Zafira, 9. C

Nem győztük kapkodni a fejünket, hogy milyen termékenyek voltak egyes szerzők a különböző irodalmi pályázatokon. A magyartanárokból álló csapat (csúnya szóval: munkaközösség) azzal a felhívással szólította meg a diákokat, képzeljék el, hogy Dugonics András szobra életre kel, és írjanak erről verset vagy novellát. De a szerelem és egy-egy kisiklani látszó, de végül elrendeződő élet is népszerű témának bizonyult. A rengeteg beérkező alkotás közül válogattunk néhányat.

Juhász Ágnes: Vagyunk

Libabőr futott végig a járókelők hátán. Egy nénike előtt nyílt szét az áruházt ajtaja, és bár csak tisztos távolságból szemlélhettem az eseményeket, így is elég élesen látott ahhoz, hogy ijedtében szökni hagyja a nejlonokban szorongó szerzeményeit.

Először egy idared kelt útnak. Az alma szinkronban mozgott a merev betontömbbel, mintha csak mágnesként vonzódná hozzá. Elszakadt a mellette heverő sorstársaitól, engedelmesen gurult végig a járdán, keresztül az úttesten, átevicckélt egy pocsolján, mígnem nekiütközött az őt hívogató nedves talp gazdájának.

A szobor számára ez nem jelentett semmit. Túlságosan lefoglalta, hogy szót értsen az ébredése óta vele szemező kislánnyal, aki olyan jót derült a szegény szobor süvegére száradt mohakupacon, hogy percekig képtelen volt szavakkal kifejezni magát. Átkarolta a durva betonkezet, és vidáman lépegetve megindult a mellettük álló téglapépület felé.

– Jöjjön – kacagta a lány, és magával rántotta a szobrot. – Siessünk, már biztosan elkezdtek!

A süveges még ki sem pislogta magát a pár perccel ezelőtti kábulatából. Miközben átvágtak az udvar rózsái között, igyekezett frissíteni az emlékein.

Egy ágy rémlett fel előtte. Szegényes szobában, paplanok közt feküdt, és valami iszonyatosan vágta a mellkasát. Most, hogy jobban belegondolt a dologba, még mindig érezte a pengék hasítását. A szívéhez kellett kapnia, de a kislány gyorsabban húzta annál, minthogy hagyja őt tovább merengeni. Egy alacsony épület hátsó bejáratán vezette keresztül. Kis lépcsőn másztak fel, majd a takarást elhúzva, vörös függönyökkel körbefalazott emel-

vényre érkeztek. Minden bizonnyal színpad lehetett, a szobor ezzel magyarázta a helyiségben várakozó furcsa alakokat.

Egy puffadt arcú férfi portréja pásztázta őt az egyik pad mögül. Előtte feküdt egy bágyadt, lapos dombormű, mellettük remegő ajkú mellszobor, a tanári asztalnál pedig egy fekete-fehér fényképalak álldo-gált.

– Üljön le, kérem – intett az alak barátságosan, és megvárta, hogy a süveges helyet foglaljon vendégei között. – Akkor hát kezdjük is el. Engedelmeükkel azért gyűjtöttem ide az urakat, hogy közösen rájöjjünk, kik vagyunk, és mit keresünk itt.

Valami megrendült a süvegesben. Talán egy egyenetlen betoncsonló, vagy egy véletlen belekevert ágdarab. Akármilyen is, határozottan lüktetni kezdett.

A képalak sárral borított kapszulát emelt az asztalra.

– Ez az aprócska nyom talán segítségünkre lesz – mondta az alak, miközben lecsavarta a kapszula tetejét, és egy feslett gerincű könyvet húzott elő. Etelka, ez áll rajta.

A süveges összerezzen, amint a mellett felállított portré büszke robajjal megrepedt.

– Én írtam – szólalt meg a portré dölyfösen –, karrierem főműve. Már ha nem számítjuk a témérdek tudományos, számtani és...

– Emlékszik az úr bármi másra? – szakította félbe a képalak, mire a portré nem törődve megvonta a vállát, és visszaolvadt az őt keretező grafitcsíkok közé.

A képalak keze ismét a kapszulába mélyedett, majd egy kettérepedt koronával tünt fel.

Ezúttal a dombormű vált ki öntöttvas lapjából. Bronz barázdái megteltek étellel, és szerényen meghajolt társasága előtt.

– Én igazán nem úgy értettem a dolgot – mentegetőzött. – Nem akartam én felbujtani a népet... Én csak írni akartam becsületes Bánk bánunkról. A fene gondolta volna, hogy...

A képalak kíméletlenül visszanyúlt a kapszulába, és ezzel a dombormű némán helyére ugrott.

Így írunk mi

A süvegesben lüktető betonrög egyre vadabban kalapált, miközben száraz tarokkal figyelte a kapszulából előkerült, homoksárga kalapot.

– Érdekes – dörmögte a képalak, és megforgatta a kalap széles karimáját. – Légy résen, ugyebár... De miért is, kérem? Ej, csak nem emlékszem...

Azzal visszagyúrta a kalapot, a süveges karja pedig egyre inkább bizsergett, hullámok futottak végig benne. Az egész érzés a függöny mögül érkezett, és gyengéden megolvasztotta a bágyadt mellszobrot.

A süveges csak most tekintett a képalak asztalára. Egy bomladozó ladik kicsiny makkja került elő a kapszulából.

– Hálót fon az est... – sóhajtotta a mellszobor, majd mikor észrevette hallgatóságát, összerándult a homloka. – Menjenek, kérem, menjenek innen. Hagyjanak engem békében nyugodni.

A képalak csalódottan lélegzett, és amint visszacsúsztatva az apró ladikot, a mellszobor újból mereven békélt meg.

A süvegest csak ekkor fogta el igazán szédület. A kívülről ráható nyüzsgést egyre élénkebben hallotta odaáról.

Ezúttal rá került a sor. A képalak vibráló ujjai eltűntek ugyan, viszont hiába rázta a kapszulát, csupán néhány porszem hullott ki belőle.

– Uram, sajnálom – mondta a képalak. – Úgy tűnik, önből egy emlék sem maradt.

Egyre zajosabb beszédfoszlányok szivárogtak a színpadra, étellel telt meg a lüktetés, amely keresztülfolyt a süveges egész lényén. A durva betonkarok megenyhültek, a meleg ujjak pedig a függöny nehéz szövetére nyúltak.

– Így van, Sanyikám – mosolygott Kalazancius, amint elhúzta a függönyt. Eleven diákok nevetése töltötte meg a nézőteret. – Mi nem emlékek vagyunk. Mi vagyunk.

ALPÁRFESZT, LAKITELEK, 2022. JÚLIUS 7–9.

Igazán underground, igazán zöld és igazán jófej. Ez lesz 2022-ben is az Alpárfeszt, ahol ismét mélyen mártóztatunk a hazai rock és metál vagy éppen a blues, a jazz, a funky és a reggae underground felhozatalában, és egy nagyon környezetbarát buliban lehet részünk.

Tripolszky Eszter

Az élet szép (részlet)

Képzeld el Andrew helyzetét! Minden reggel felmegy a közösségi oldalakra, végignézi az emberek sztorijait, belájkolja a képeiket, és görgeti a TikTOKot. Most is így tesz, és mikor feláll, a tükör elé lépve arra gondol, hogy többet kéne edzenie, pedig már így is heti háromszor jár. Soványnak és véznának érzi magát, pedig vékony és szálkás testalkatú. Ő is pontosan tudja, hogy sosem lesz széles vállú birkózóteste, és ez valahol még jobban elszomorítja.

Minden reggel a lehető legkorábbi busszal megy, hogy elsőként érjen be az osztályba, és így ne maradjon le semmiről. Emellett szinte mindig ő az utolsó, aki kilép a játékból, és elmegy aludni. Minden nap fáradt, és alig tud figyelni az órákon, a jegyei nem a legjobbak, mert a délutáni eljárások miatt nincs sok ideje a tanulással foglalkozni. A gyámszüleit ez nem igazán zavarja, a magával hozott rossz géneknek tudják be. Ma délután is egy hasonló miatt hagyja ki az emelt óráját, pedig jövőre már érettségizni fog.

A lelkiismerete gyötri, de nem akar kimaradni a lógásból. Elmennek a legközelebbi dohánybolthoz, és megkérnek egy éppen kijövőt, hogy vegyen nekik cigarettát és energiatalt, majd elmennek a házak közötti elhagyatott

játszóterek egyikére. Utálja a Red Bull ízét és a cigaretta szagát, de muszáj legalább az egyiket a kezében tartania, hogy a menők között lehessen. Csinál néhány videót és képet, hogy majd aki megnézi, lássa, milyen laza és boldog. Majd a többi sráccal együtt ő is elindul haza, ahol szinte rögtön a gép elé veti magát, hogy ott legyen az első játékosok között.

Amíg nem jönnek a többiek, megírja a házit, és tanul, amennyit csak bír. Nem szokott előre játszani, mivel sose szerette az online játékokat, bár kifejezetten jól mennek neki ezek. Ahogy mindenki megérkezik, ő is beáll játszani. Általában nyáron is ezt csinálja, mivel a legtöbbszörnek nincs más programja. Meggyőzi a szüleit arról, hogy ne menjenek semerre.

Nincs rossz élete, legfeljebb a szervezete számára, de mégis sokszor elgondolkodik azon, hogy igazán boldog-e. Ürességet érez belül, nincs olyan pillanat az életében, amikor azt kívánja, bár örökké itt maradhatna, és sose érne véget a pillanatok sora. Vannak barátai, sőt még egy barátnője is, de inkább csak a látszatért, a lány totál sötét belülről.

A napok telnek felette, dolgozatot ír, felel, évvége, nyár, szeptember, érettségi. Elég jó pontokkal végez, viszont fogalma sincs, hogy merre tanuljon tovább, ezen sosem gondolkodott. A többiek mind úgy döntenek, hogy

Dobay Rita: Ígaz szerelem

A szerelemnek rengeteg fajtája van, A legelején rózsaszín felhő és vak, Azonnal esküvőt szeretnél Párizsban Az Eiffel-tornyon tériszonnal táncolva. Van olyan, mikor darabokra szakít szét, És úgy érzed, az élet már sose lesz szép. Felmerül benned: vajon megérte mindez? Beleszerettél, és összetörte szíved.

Vajon létezik a nagy Ő, az igazi?
Aki majd megtanít igazán szeretni?
Aki nem csak elfogadja hibáidat,
Hanem kihozza belőle a legjobbat?
Nem lesz zökkenőmentes, ez tuti biztos,
És lesz olyan is, hogy úgy érzed, ez tiltott.
Viszont karjaiban biztonságra találsz,
Vagy éppen gondtalanul szállsz.

És egyáltalán miért jó a szerelem?
Hogy megtaláld, mi a hiányzó elem?
Borús napjaidba napsugarat hozzon,
Téged megmenteni soha ne habozzon.
Boldogságodnak sajátjaként örüljön,
S szívedbe örökre beköltözzön.
Az esküvőtök lehet, nem Párizsban lesz,
De pont így lesz minden tökéletes.

kihagynak egy évet bulizni és élni. Mivel ötlete sincs, merre menjen, ezért ő is így dönt.

A nyáron a nevelőszülei meglegelek, hogy sose csinál semmit, csak játszik. Még azt lenyelték, hogy kihagy egy évet, de ezt már nem. Elküldik egy ottalvós táborba. Már a buszút alatt sikerül beilleszkednie a legnagyobb társaságba, ebben azért már elég nagy gyakorlata van.

A fiúcsoport két házra oszlik, neki még sikerül bekúsznia az alfahím szobába, ezzel véglegesen megerősíti a helyét. Elég sok lányrajongót szerez már az első napon, de valahogy egyikük sem kelti fel a figyelmét, csak várja, hogy végre hazamehessen.

Egyik éjszaka aztán szörnyen rosszul lesz, és áteszik a betegszobába. Ehhez valószínűleg az is hozzájárul, hogy a folyamatos alváshiány miatt sápadt az arca és karikás a szeme. Reméli, hogy holnapra jobban lesz, mert nem szeretne kimaradni a legjobb programból, a strandolásból. Mikor reggel bejön a táborvezető, mindenáron megpróbálja meggyőzni arról, hogy most már jól van. Még ha a nő ezt el is hiszi, nem engedi el, így egy idő után egyedül marad a táborban.

Mikor megunja a telefonozást, úgy dönt, kimegy, és jár egyet, mert már tényleg jobban érzi magát. Mikor kilép, egy lánnyal találja szembe magát. Szép arcú, vékonyka, arcát enyhe pír borítja. Fogalma sincs, hogyan, de elbeszélgetik az egész délelőttöt, és életében először azt kívánja, hogy az az állapot sose érjen véget. Mégis, amikor a többiek visszaérnek, a lány eltűnik. De a buszon egymás mellett utaznak. Ő ajánlja fel a lánynak, hogy keressenek egy helyen egyetemet.

Pár évvel később eljön életének második legszebb napja, bár ekkor azt gondolja, ez az első. Viszont az később a fiának a születése lesz. Ott ül a lánnyal szemben a kanapén, aki éppen kedvenc sorozatát nézi, mikor ő az idegességtől remegő lábán lévő farmere zsebéből előveszi a kis dobozkát, és a lány elé térdel. Még ki se mondja a kérdést, de már elhangzik a válasz, és a lány a karjaiba borul. Már nem érdekli, ki mit

Szabó Zafira: Vesztes

Használj ki nyugodtan és várd meg, míg dühöm egyszer csak kirobban, majd nézz szemembe, és ne vess egyet kínodban.

Lehet, később feleszmélsz, hisz majd egymagadban üldögélsz... Késő bánat lesz, barátom, mert hangodat hallom, de kizárom.

A játékok itt véget ér, miben sokáig küzdöttél. Kilépek e játszmából, mint vesztes, de a végén neked lesz necces!

Legközelebb én játszom veled, és hagyom, hogy az egészet végigszenvedd!

Ahogy te sem hallottad, úgy én sem hallok majd kiáltásodat.

Lent hagylak a mélyben, mássz ki onnan úgy, mint én régen.

Érezd a fájdalmat, mi szépen lassan változtat, én is átéltem.

Könnyek szökjenek szemedbe, tetteid mindig jusson eszedbe! Emésszen fel téged a bánat, és töltsön el a mardosó önutálat!

gondol, és nem nézi minden reggel az emberek megszüpített valóságait. A saját életét éli. Az esküvője napján végül nevelőapját választja tanúnak, mert egész idő alatt ő állt igazán közel hozzá.

Felnő, elrendeződik az élete. Megszépül.

FALU FESZTIVÁL, SZILVÁSSZENTMÁRTON, 2022. JÚLIUS 7–10.

Ízes összművészeti programkavalkádöt kapunk, ahol a településen található portákat nyitott udvarokként járhatjuk be a tóparttól egészen a kiváló nedűket biztosító szőlőhegyig. A rendezvény különböző udvarok bevonásával, különböző témában mutatja be a hazai kultúra megannyi arcát.

Áztunk és gyuláztunk

A 9. A osztály első ottalvós osztálykirándulása (az első kettőt ellopta a járvány) május másodikán reggel kezdődött, amikor vonattal indultunk Gyulára, a szegedi piár három másik osztályával szinte egyszerre.

Rögtön a nyakunkba vettük a várost, és a Rádiómúzeumban kezdtünk, majd siettünk a kisvonathoz, amellyel olyan hamar elindultunk, hogy az út elejét volt szerencsénk kétszer is megtenni.

A dottózás után városismereti játékokra indultunk. Az eleje egészen jól ment, hiszen amit a városban nem, azt legalább az interneten sikerült megtalálni. Később a szállástól a lehető legmesszebbi ponton egy elég nagy vihart kaptunk a nyakunkba, konkrétan még az is szétázott, aki tető alá ment.

Este megfőztük az osztály első közös paprikáskrumpliját, amely csak nyomokban hasonlított az elképzelésre, sőt mi saját bejáratú fűszerekkel is kiegészítettük, többek között koszos vízzel és vakolattal. Az estét egy közös nyomozós játékkal zártuk Keserű tanár úr szervezésével.

A következő napon elsőként a Nádi Boldogasszony Plébániát vettük célba, ahol a tervezett idő nagyjából háromszorosát töltöttük el egy nagyon-nagyon részletes beszámolót végighallgatva. Ezután a kihagyhatatlan Százéves cukrászdát látogattuk meg, majd a Kolbász Múzeum következett. Innen elsétáltunk a Csigakertbe, ahol különböző játékokra volt lehetőségük a vállalkozóbb kedvűeknek, vagyis leginkább a fiúknak, de az élmény kívülről is átjött.

A parkból a várba indultunk, ahol körbevezettek bennünket. A vár után kaptunk pár óra szabadidőt, aminek ugyan már az első tíz percében nyakunkba szakadt az ég, mégis sikerült kiélni, és énekelve, zenét hallgatva körbejárni néhány helyet.

A csütörtök délelőttünket az Almásy-kastélyban töltöttük tárlatvezetéssel, innen pedig a bőröndökkel együtt gyalog mentünk ebédelni. Ezután Ladányi tanárnő meglepetése következett, aki odarendelte nekünk a kisvasutat, ami kivitt minket az állomásra, hogy elindulhassunk haza, de ezt sem úsztuk meg szárazon.

Innen is szeretném az osztály nevében megköszönni Ladányi tanárnő és Keserű atya türelmét, valamint a kirándulás megszervezését és lebonyolítását.

Börcsök Viktória, 9. A

Mecsextrémi bob és Titanic, valamint a legjobb barát: Voltaren bácsi

Május 2-án 6 óra körül gyülekeztünk a Mars téren, hogy a Volánbusz egyik sofőrjét – Tözsér tanár úr szavaival – „kész tények elé állítsuk”, vagyis megtudja: mi igenis a járattal fogunk menni. Félúton szerencsére kaptunk mentesítőbuszt, így a kétes erkölcsű öreg néniktől megszabadultunk.

Pécs lélegzetelállítóan szép város, az ország kulturális értékeit gazdagítja. A szállás is teljes felszereltséggel rendelkezett, egyáltalán nem voltak tábori körülmények.

Elég szabadnak éreztük magunkat, sok időt kaptunk felfedezni önállóan a várost. Jó turista módjára az első fagyizót megrohmoztuk, majd leültünk a Széchenyi tér közepére bámulni az embereket. Később annyira meredek lejtőn kellett megközelítenünk a Havas Nagyboldogasszony-templomot, hogy kis híján elhaláloztunk.

Bejártuk a pécsi székesegyházat, amely tele volt szebbnél szebb freskókkal, aranyozott képekkel, bibliai személyekkel és szentekkel. Felmentünk a toronyba is, ahol Tünde néni közreműködésével eljártunk a szélben a Titanic nagyjelenetét egy holland házaspárnak.

A Mecsextrémekben tombolhattuk ki magunkat. Az volt az egyik legjobb program. Némi oktatás után egy tetszőleges nehézségű kőtélpályán mehettünk végig. Aki azt hitte bobozáskor, gyorsan megy, biztos ment valakivel (vagy Tözsér tanár úrral), akitől megtanulta, mit jelent féltelennek lenni. Örültünk neki, hogy a tanáraink velünk együtt részt vettek az örültködös programjainkban is.

Elnéztünk a Zsolnay-negyedben lévő Planetáriumba, de a sötétség, a csillagok és az előadást tartó férfi zengő baritonja nem volt előnyös a kalandpark után...

Másnap egy lelkes csapattal és Tözsér tanár úr vezetésével meghódítottuk a hegységet. Láttunk állatkerti bölényeket, megugatott egy vizsla az úton, és a medvehagyma-tenger havas tájjá varázsolta az ösvényt. A tévétoronynál földrajzórásan ettünk csokit, végül felmentünk a Kis- és a Nagy-Tubesre. A tanulság az volt, hogy Voltaren bácsi segít: „A fájdalom elmúlik, de a dicsőség örök.”

Összességében buli volt, és az osztály közösséggé kovácsolódott. Természetesen nem vált mindenki öröbirává, hanem elmélyültek a meglévő kapcsolatok, a felszínes ismeretségek, és mecsextrémi erővel vágunk neki a maradék három évünknek.

Jóájt Rebeka, 9. B

Karcsi kocsmája és kirándulása

Május 2-án hétfőn vonattal indultunk útnak első háromnapos osztálykirándulásunkra Budapestre.

A pesti piaristák iskolája nyitott szívvel fogadott bennünket és hatalmas csomagjainkat. Egy kis pihenő után cuccainkat hátrahagyva útnak indultunk az akkor még ártatlannak hangzó Mátyás-hegyi barlangba.

A helyszínen három csoportra osztottak bennünket, és beöltöztünk a barlangtúrára (overál, sisak). Rögtön az elején egy négyméteres létra vezetett lefelé arra a helyre, ahol az összes erőnket, energiánkat fel kellett használnunk, hogy kúszva-mászva-hemperegve ismerjük meg a mélység titkait, és végül

mindenki élve kijusson a barlangból. A fáradt csapat visszatért a belvárosba, ahol csomagjainkat felkapva indultunk el a szálláshelyünkre.

Másnap az első megállónk a Flippermúzeum volt, ahol részt vehettünk egy időutazásban, és számtalan flippergépet kipróbálhattunk.

Utána az Országházat látogattuk meg, ahol egy túravezető segítségével megismerhettük a ház történetét, láthattuk a helyet, ahol képviselőink üléseznek, és a magyar koronánál még egy őrségváltást is végignézhattunk.

A Parlamentből egyenesen a Szent István Bazilikába mentünk, majd egy kis szabadidőt kaptunk, hogy kis csapatokba verődve felfedezzük a várost (vagy a Westendet). Végül a megbeszélt helyen találkoztunk, melyet osztályfőnökünk a móka kedvéért választott: ez volt a Karcsi kocsmája.

Egy érme feldobásával döntöttük el, hogy a fáradt csapattal megmásszuk-e még a Halászbástyát és a Budai Várat. Az érme nem kegyelmezett, útnak kellett indulnunk. A nyomott hangulatot a játszótér vidámsága törte meg, ahol egy kicsit „felszabadultunk”. Lejárt lábakkal tértünk vissza a szállásra, de boldogan gondoltunk vissza a nap történéseire.

A kirándulásunkat a Cyber Jump zárta. Kimerülésig tartó ugrálásunk után a vonatút már csak egy szempillantás volt. Fáradtan, de sok-sok élménnyel gazdagodva tértünk haza. Köszönjük tanáraink szervezését és türelmét!

Csiszár Csenge, 9. C

Nekünk Mohács is kellett

A 10. C egy vesztes csatával kezdte az osztálykirándulását, de utána minden jól alakult.

Mohácson filmnézéssel kezdtük az emlékmű megtekintését, majd sírkamrákat, emlékoszlopokat és további emlékműveket is meglátogattunk.

Pécs felé tartottunk egy kitérőt Nagyharsánynál. Itt megnéztük a gyönyörű szoborparkot és a csodálatos kilátást a hegy tetejéről.

Célállomásunkra, Pécsre érkeve azt a feladatot kaptuk, hogy alakítsunk csoportokat, és fotózkodjunk a város nevezeteseivel. Az utunk a Zsolnay-negyedbe vezetett, ahol építészeti különlegességeket és kerámiákat tekinthettünk meg.

A harkányi szállásunkon rengeteg szabadidőt kaptunk, amibe belefért az éjszakai séta és sok-sok beszélgetés. Mivel a szállá-

sunk egyben egy wellnessközpont is volt, sokan kihasználták ezt a lehetőséget.

A siklósi várban a fiúk tetszését a játszóház nyerte el, ahol fakarddal és gumijjal bátran alakították a csatázó várvédőket.

Nem csoda, hogy ezután sokan újra a wellnessbe menekültek.

Köszönjük Sipos Attila és Serényi Tamás tanár úrnak ezt a csodálatos és emlékezetes kirándulást!

Kozma Tamás, 10. C

BÁNIKTÓ FESZTIVÁL, 2022. JÚLIUS 13–16.

Városlakók készüljetelek, mert jön az aratás! Azért, hogy ez ne érjen senkit váratlanul, mélyre fogunk ásni a szent humuszba és gondolat-magokat vetünk. Megvizsgáljuk, mi fán terem a mikrogazdálkodás és mifajta a neo-paraszt. Lesz könnyűzene is csőtül!

ARANYAT ÉS EZÜSTÖT ÉNEKELTÜNK

Május 13-án pénteken az iskolából kilenc tanulóval és Törtei-Baráth Réka Tanárnővel Mezőtúron jártunk az ottani református gimnázium által megrendezett III. Országos Csenki Imre Énekversenyen.

Nagyjából két óra énekléssel töltött kocsikázás után megérkeztünk a helyszínre, ahol a megnyitót követően korszoportokba és kategóriákba soroltak bennünket. Három kategóriában indultunk: Nagy Emese, Király Dóra Anna és Bárkányi Villő (8. A) a IV. korosztály csoportos részében szerepeltünk, míg Kocsis Janka (9. B) az V-ös korosztály egyéni kategóriájában versenyzett, a másik csoportunk egy 5 fős lánytársaság volt: Barna Csenge, Kovács Boglárka, Salánki Martina (9. A), valamint Gyuris Enikő és Mihálffy Zita (9. B). Ők Jankához hasonlóan az V. korszoport versenyzői voltak.

Az eredményhirdetésről két csoportunk kicsit csalódotan, de ezüst minősítéssel távozott. Mindannyiunk szívét vigasztalta, hogy csodás Jankánk arany minősítést kapott.

Az egész nap maradandó élmény számunkra, különösen Tanárnő összes biztató szava volt aranyból.

Bárkányi Villő, 8. A

A FIZIKATANÍTÁS MÉRCÉJE: MENNYIT NEVETNEK A GYEREKEK

Szegeden a 18. században a mai Dóm környékén épült fel a piarista iskola és a rendház. Itt kapott helyet a felsőfokú bölcsészeti képzést nyújtó líceum is, ahol a fizikusok is végezték tanulmányaik egy részét. Ennek tudományos gyűjteményét Széchenyi István (1833) majd Ferenc József (1857, 1872, 1883) is megtekintette. Piarista jellegzetesség, hogy az oktatás kiemelt területe a természettudomány volt. Min alapszik ez a vélekedés?

SZABLIK ISTVÁN FIZIKATANÁR, A GOLYÓBISRÖPTETŐ (1746–1816)

1783. június 4-én a Montgolfier fivérek sikeresen reptettek fel egy forró levegővel töltött ballont, majd augusztus 27-én Jacques Charles és a Robert testvérpár hidrogénnel töltött gömbje emelkedett fel a párizsi Mars-mezőről.

A sikeres repülések nemcsak Párizst nyűgözték le, hanem Európa-szerte ren-

getegen igyekeztek lemásolni a találmányt. Hazánkban az első két sikeres próbálkozás az ex-jezsuita Domin Ferenc és a piarista Szablik István (1746–1816) nevéhez fűződik. Mindketten a fizika oktatói voltak, és mindketten 1784 tavaszán-nyarán eresztették fel saját, hidrogénnel töltött gömbjüket. Szablik első ballona Szegeden „18, rendkívül finoman megmunkált, vörösrre és fehérre festett, olajjal bevont ökörhólyagból készült. Alakja teljes gömböt formázott, átmérője 21 hüvelyk volt, és nem nyomott többet 2 és 3/8 latnál.” Szablik kétszer ismételte meg kísérletét, előbb a pesti városháza terén, majd az északi városfal előtti téren, egyre több érdeklődő előtt.

A Helytartótanács a kunszentmártoni születésű, Szegeden felnőtt Szablik Istvánt 1784-ben nevezte ki a szegedi gimnázium igazgatójának, akit fizikatanárként hidrogéngömbbel végzett sikeres kísérletei tettek országos hírvé. Neki kellett bevezetnie az uralkodó újabb rendeleteit, többek között azt, hogy latin helyett német nyelven tanítsanak (1784), majd hogy a gimnáziumokban szedjenek tandíjat (1785).

A tandíjjal az uralkodó a szegények iskoláztatását akarta korlátozni. Egy része az iskola fenntartását szolgálta, másik részét azonban be kellett fizetni a királyi költségvetésbe.

ÖVEGES JÓZSEF, AZ „ORSZÁG TANÍTÓJA” (1895–1979)

Apai ágon ősei 200 évig visszamenőleg népiskolai tanítók voltak. 1912-ben vették fel a piarista rendbe, matematika-fizika szakos tanár lett belőle. 1919-ben érkezett Szegedre. Tanított vallástant, történelmet, földrajzot és mennyiség-tant, és a 4. B. osztályfőnöke volt.

Aztán Tatára került, majd Vácra, aztán ismét Tatára. A füzetek első lapjára kedvenc jelmondatát íratta diákjaival: „Semmiiből nem lesz semmi!” Középkolai tanárként óráinak sikerét azon mérte le, mennyit nevetnek a gyerekek. Sok időt töltött a szertárban, ahol a diákok segítettek előkészíteni a kísérleteket.

1940-ben a budapesti piarista gimnázium tanára lett, 1946-tól a Közgazdasági

Egyetem tanárképző Intézetében oktatót fizikát, majd 1948-tól a Budapesti Pedagógiai Főiskola tanára, tanszékvezetője volt. 1948-ban Kossuth-díjat kapott.

1955-ben nyugállományba vonult, 1958-tól az „ország tanítója”, a „fizika varázslója” lett, a Magyar Rádió és a Magyar Televízió természettudományos ismeretterjesztő műsorainak, sorozatainak szerkesztője és szereplője vált belőle.

„A mi szerepünk a bányáslámpáé, csak oda akarunk világítani, ahol szükség van rá.” Harminckét ismeretterjesztő könyve jelent meg. (Újdonság volt a szerkesztésmódja: betűforma-váltásokkal kiemelte a lényegét, rajzokkal illusztrálta a kísérleteket, az egyes rövid alfejezeteket mindig címmel látta el.) Képes volt magával ragadni hallgatóságát, és az vele együtt tudott lelkesedni minden egyes kísérlete során. Hajnali 4-5 óra körül kelt, és minden reggel és este tornázott. A pedagógusi hitvallását így foglalta össze: „Az igazi tanár nem tanít a szó régi értelmében, hanem alkot. A saját, mindig friss, mindig korszerű tudását alkotja, szüli újjá tanítványai lelkében. Így lesz alkotó művész.”

KOVÁCS MIHÁLY TANÁR, CSERKÉSZPARANCSNOK ÉS PILÓTA (1916–2006)

1941-ben szentelték pappá, majd matematika-fizika szakos tanár lett (1942). Egyetemi éve alatt tanult meg vitorlázó repülőt vezetni.

Szegeden kezdte el a tanítást, menyiségtant, természetrajzot és gyorsírást oktatott. Két tanévet (1941–1943) töltött itt. A cserkészcsapat vízi rajának parancsnoka, majd csapatparancsnok-helyettes volt, Szeged város cserkészparancsnoka lett. Diákjaival vitorlázórepülni is jártak

az algyői repülőterre. Az iskolában rádiós szakkört és Aero Kört vezetett, ahol repülőmodelleket készítettek a diákok.

1943-ban a pesti gimnáziumba helyezték. 1944-45-ben önkéntes táborigyelmeztetőként a Németországba hurcolt magyar levonták megmentésén fáradozott, akiknek a fogolytáborban iskolát is szervezett. 1950-től az újrainduló budapesti piarista gimnázium fizikatanáraként lett híres. „Tanítványaitól sokat követelt és példát mutatott. Könyveiben a diákok név szerint, társszerzőként szerepelnek, ismerte, tisztelte és szerette őket. Hiteles élete, szakmásteretete, konstruktivitása és érdeklődése tanítványait is magával ragadta.”

Az 1950-es évek elején atomfizika szakkört, az évtized végén kibernetika (azaz informatika) szakkört szervezett. Diákjaival közösen számos kibernetikai játékgépet fejlesztett, nevéhez kötődik a Mikromat elnevezésű kibernetikai építőkészlet és a Didaktomat nevű feleltető gép is. Az első magyar informatikatanárnaként tartják számon. „Nem igyekezett mindent maga kitalálni, sőt annak örült, ha diákjai oldották meg a problémát. Nemcsak a különleges elit, a kiugró tehetségek képzését szorgalmazta (ilyen tanítványa is volt több), sokkal értékesebbnek tartotta a közepes tehetséggel párosuló szorgalmas munkát.”

SZEGHEŐ JÓZSEF, TOTYA: A ZSENI, AKI ÁTLÁTTA A KÁOSZT (1949–2015)

Szegeő József – vagy ahogy mindenki hívta: Totya – piarista szerzetes volt. Először Kecskeméten tanított, osztályfőnök, matematika, fizika szakos tanár lett.

Óráin, ünnepeken, kirándulásokon sokat énekelt, gitározott, a misékre Totya Showt szervezett. Életével és személyiségével tanított és nevelt. Meg kéne javulni, ez volt a szavajárása.

Érdekes ember volt, reálszakos tanárként rajongott a filmekért, a zenéért, a színházért és az irodalomért. Szobája mindig nyitva állt a diákok előtt. Persze csak akkor, ha be tudtak menni, hiszen ahogy egy tábla is jelezte ajtaja mellett: A rendrakás csak a kisember mániája, a zseni átlátja a káoszt.

Szegedre 1991-ben került. Tevékeny jelenlétével hozzájárult az iskola újraalapításához. Tanár, templomigazgató, kollégiumi nevelő, házfőnök lett. „József iskolájában” a piaristaság megtestesítője. Közösséget formált a gimnáziumhoz tartozó diákokból, tanárokból, az ő hozzártatózóikból, az öregdiákokból, a környék lakóiból. Mindig elérhető volt egy beszélgetésre, egy gyónásra, egy zenei vagy irodalmi élmény közös megélésére, vagy egy koccintásra. De bármilyen nehézséggel is felkereshető volt. „Minden probléma csak egy lehetőség a továbblépésre. Bármilyen problémából van kiút, ha nem adod fel, ha nem állsz meg! Rázd meg magad, és lépj egyet feljebb!”

A szegedi iskola díszterme viseli a nevét, emellett a róla elnevezett díjat kaphatják olyan diákok, akik tanulmányaikban, hitükben, közösségi tevékenységeikben és a művészetekben példamutatók.

Összeállította: Károlyi Attila
Írák: Károlyi Attila, Székér Barnabás és Zsova Tamás

CAMPUS FESZTIVÁL, DEBRECEN, 2022. JÚLIUS 20–24.

Két év után a Campus Fesztivál hozta vissza a nagyfesztiválozás élményét a magyar rajongóknak, 2022-ben pedig már ismét nemzetközi előadókkal spékeli Kelet-Magyarország legnagyobb buliját!

Járj utána! Ha nem tudod a választ, kérdezd a többieket!

VÍZSZINTES

7. A tanévnyitó szentmise neve.
8. Ebből a tantárgyból itt tartják iskolánkban az emelt szintű érettségi gyakorlati részét.
9. A tanévzáró szentmise neve.
10. A tanároknak ezzel az eseménnyel kezdődik a tanév augusztus végén.
12. Jövőre ennyi éves lesz a Piár Futár (betűvel kiírva).
13. A június 25-én rendezendő piarista könnyűzenei fesztivál neve.

FÜGGŐLEGES

1. Leköszönő DÖK-elnökünk neve.
2. Továbbra is ő vezeti a kollégiumot.
3. Többek között ilyen szakos tanárt is keres az iskola.
4. A leendő 7. A osztályfőnöke.
5. Az iskolánkból Vácra helyezték át tanítani.
6. A leendő 9. B osztályfőnöke.
11. Többek között ebből a tantárgyból is tehetsz előrehozott középszintű érettségit 11.-ben.

FELHÍVÁS

Kedves Pedagógusaink, Diákjaink, Öregdiákjaink, kedves Családok!
2022. június 25-én rendezzük meg az I. Piarista Könnyűzenei Fesztivált, amelynek neve: *Piar the World!* Az eseményre a teljes tartományból várjuk a piarista közösség tagjait, a pedagógusokat, diákjainkat, öregdiákjainkat, az érdeklődő családokat és vendégeiket.

Helyszín: 6724 Szeged, Bálint Sándor utca 14.

A fesztivál **ingyenes, de regisztrációhoz kötött!**

Regisztráció fellépők részére: <https://forms.gle/sZHjj4XqkT6bqxkUA>

Regisztráció résztvevőknek: <https://forms.gle/h4DGvBP1rCEHzikV7>

Regisztráljanak minél hamarabb! Jó szórakozást kívánunk!

T Á J É K O Z T A T Ó

a 2022/2023. tanév kezdéséről és az év eleji teendőkről

Tankönyvosztás:

Egy később ismertetett időpontban. A honlapon fogunk erről tájékoztatást adni!
A kollégisták az első tanítási napokon vehetik át tankönyveiket.

Pótvizsga, osztályozóvizsga időpontja:

2022. augusztus 24. szerda: 9.00

Tanévnyitó Veni Sancte szentmise:

2022. augusztus 31. szerda 16:30, iskolánk tornaterme
Gyülekező az osztályterekben 16:10-kor, ünnepelőben!

A tanévnyitó után 18 órától minden osztálynak szülői értekezletet tartunk!

Kollégistákra vonatkozó tájékoztatás:

Az „első” kollégisták (7.A, 9.B és 9.C) 14:00-ig érkezzenek meg, szüleiknek 14:15-kor tájékoztatást tartunk a fizika előadásban.

A nem első éves kollégistáknak is 15.00-ig kell megérkezni.

Az első tanítási nap:

2022. szeptember 1. csütörtök

T Á J É K O Z T A T Ó A M E N Z Á R Ó L É S K O L L É G I U M I É T K E Z É S R Ő L

A menzarendelésről, fizetésről a részletes tájékoztatást az iskola weboldalán olvashatják a <https://www.szepi.hu/hiroek/e-menza> cím alatt. Ennek tartalma július közepétől aktuális az új étkezők esetén.

(online regisztráció: <https://dugonics.e-menza.hu>).

Ha a tanuló beteg, vagy távol van (nincs iskolában), az ebédet LE KELL MONDANI!
Az étel elvitelére NINCS lehetőség.

Az iskola weboldalán, a főoldalon a menzaprogram és leírás linkjei az „Étkezés” és a „Leírás” címek alatt található.

<https://dugonics.e-menza.hu/>

https://www.szepi.hu/files/2017/menzakartya_rendszer_-_szuloi_tajekoztato_2018.pdf

Elérhetőség menza kapcsán: etkezes@szeged.piarista.hu

Szeged, 2022. május 27.

Jusztinné Nedelkovic Aliz
igazgató

